

Vogelexcursie Corversbos op zondag 7 januari 2001

J.G.F.S. Domhof

Het is nu moeilijk voor te stellen, dat in de 17^e eeuw rondom Hilversum geen bos te bekennen was, alleen heidevelden en enge, vrijwel kaal dus. Het laatste oerbos, op de plek waar nu Einde Gooi ligt, verdween ondanks allerlei maatregelen om dit bos in stand te houden. Dat ging zo door mijn hoofd toen we door het Corversbos struinden. Wat was in die tijd de vogelrijkdom, vergeleken met nu?

Om half negen stonden we dan met een 14-tal vogelaars op de parkeerplaats nabij de begraafplaats aan de Berensteinsweg. Temperatuur circa 5 graden en een geheel bewolkte lucht, niet zo gunstig dus voor duidelijke kleurwaarnemingen. Trouwens, over kleur gesproken, de eerste vogels waren zwarte kraaien in de eiken bij de parkeerplaats. Een wat lugubere combinatie met de belendende graven. Omdat onze groep vrij groot was werd de begraafplaats zelf niet bezocht, hoewel de veelal dichte groene begroeiing en de rust vaak voor veel vogels een aantrekkelijk gebied vormen. Het eerste wat we hoorden, en ook zagen, waren boomklevers. Het landgoed Gooilust, langs de rand van het Corversbos, vormt met z'n vele beuken een ideaal biotoop voor deze soort. Bij een dichte populatie moet je je territorium duidelijk en vroegtijdig aangeven en dat was dan ook duidelijk te horen. Even verder een wilde kreet: daar vliegt een sperwer, even later gevolgd door het grotere vrouwtje.

Waarom is, tijdens de vlucht, te zien of het nu een havik of een sperwer is? Fred van Klaveren gaf een simpele oplossing: let op het staartuiteinde. Is deze afgerond dan is het een havik, is deze recht dan hebben we met een sperwer te doen. Het is maar een weet!

Pimpelmezen lieten zich ook nogal eens horen, een enkele koolmees, goudhaantjes en boomkruipers. Ons kleinste vogeltje zat op een gegeven moment op twee meter afstand in een heg, de geel/oranje kuif was hierbij uitstekend te zien. Doordat links en rechts van de geel/oranje streep de witte strepen ontbraken was het duidelijk dat het hier niet een vuurgoudhaantje betrof maar een gewoon goudhaantje.

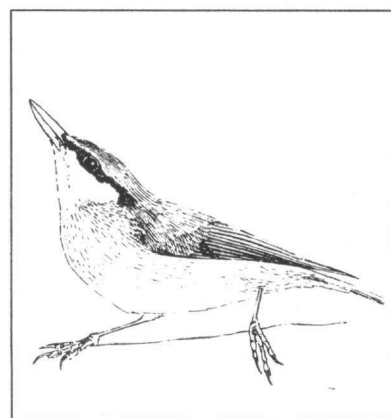
Ook houtduiven lieten zich regelmatig zien, soms een paartje in een boom, wellicht uitrustend van de reis vanaf Scandinavië. Verderop een tiental in een weiland, dat zich tegoed deed aan het gras. Onverwachts vloog een groep kramsvogels laag over het bos. Waarschijnlijk hadden die in de lage dichte ondergroei van het bos overnacht. Op de kale maïsakkers huppelden alleen enkele zwarte kraaien rond.

Langs de bosrand lag een grote mierenhoop met verschillende gaten. Enkele van deze gaten kunnen door mensen zijn veroorzaakt, maar de rest moet afkomstig zijn van de groene specht, een miereneter bij uitstek. Hiertoe beschikt deze specht over een heel lange

tong, waarmee hij de mieren als het ware oplikt. Eén van de excursiedeelnemers vertelde dat hij eens een overreden groene specht had gezien waarvan de tong nog uit de snavel stak: zeker 12 cm lang! Een dergelijke lange tong berg je niet zomaar op, deze wordt dan ook achterin z'n kop opgerold. In totaal zagen we drie van deze mierenhopers in hetzelfde bosperceel. Zo ruimen mieren veel insecten op.

Boomkruipers, met hun hoge heldere en korte geluidjes, vind ik nog steeds een moeilijk onderwerp maar dat kan samenhangen met een minder wordend gehoor. Een groep koperwieken, met hun koperkleurige zijcanten, bivakkeerde rustig in een weilandje.

Samengevat was het aantal soorten, alsmede de aantallen, niet overweldigend maar misschien heb ik niet alles onthouden. Toch steek je van elke excursie altijd weer wat op en dat houdt het toch steeds weer spannend.

Boomklever

Tekening: S.Woldhek